

nosti podané ve prospěch obžalovaného již při neveřejné poradě vyhověti a uznati právem, jak se stalo, aniž bylo třeba obírat se též zmatkem podle § 281, čís. 5 tr. ř. stížností rozsudku vytýkaným.

Čís. 3612.

Předpisu § 270 čís. 5 tr. ř. není vyhověno, dovolává-li se rozsudek pro zjištění jen všeobecně výsledků průvodního řízení, aniž je reprodukuje, by tak umožnil kontrolu, zda je také přezkoumával a hodnotil (§ 258 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 4. října 1929, Zm II 117/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského trestního soudu v Brně ze dne 4. března 1929, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže podle §§ 171, 173, 174 II c), 176 II c) a 179 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc témuž sborovému soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost právem vytýká rozsudku vady s hlediska čísla 5 § 281 tr. ř. Nařizuje-li zákon v § 270 čís. 5 tr. ř., by rozsudek stručně, ale určitě uvedl, které skutečnosti a z jakých důvodů soud pokládá za dokázané nebo za nedokázané, není tomuto požadavku učiněno zadost, dovolává-li se rozsudek pro zjištění jen všeobecně výsledků průvodního řízení, aniž je reprodukuje, by tak umožnil kontrolu, zda je také přezkoumával a hodnotil, jak mu uloženo § 258 tr. ř. Takovým nedostatkem důvodů je stížen rozsudek nanejvýš, pokud se jen zmiňuje o »oněch 10.060 Kč«, nevyloživ, jak a z čeho dospěl k předpokladu této částky, kterou patrně přejímá ze svědecké výpovědi F-ovy, již ostatně nijak nepřezkoumává, a to ani na podkladě vlastních jeho údajů o době služby obžalované u něho a o jednotlivě zjištěných prý schodcích, dále ve výroku, že obžalovaná odcizila z uzamčeného prádelníku fotografický aparát a kožešinový límec. Pod totéž hledisko spadají vady vytýkané ve stížnosti v jiné spojitosti, že totiž rozsudek na podporu svého přesvědčení o pachatelství obžalované uvádí bez opory ve spisech, že obžalovaná také podle šetření policie častovala své milence a činila stokorunové dary, žila nad své finanční poměry a nápadně se šatila. Je tedy rozsudek v závažných výrocích vadný podle čís. 5 § 281 tr. ř.; bylo proto za podmínek § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 zmateční stížnosti vyhověti a uznati, jak se stalo, aniž bylo třeba zabývat se i dalšími vývody zmateční stížnosti.

Čís. 3613.

Házení kameny po určitých osobách jest přestupkem podle § 431 tr. zák.; nelze tu nikdy vyloučiti, že osoby ty mohou býti zasaženy.

(Rozh. ze dne 5. října 1929, Zm I 140/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. ledna 1929, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem těžkého poškození na těle podle § 157 tr. zák., Emanuel K. kromě toho též přestupky podle §§ 431 a 391 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Namítá-li zmateční stížnost věcně podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., že házení kameny nemůže býti trestné podle § 431 tr. zák. za všech okolností, nýbrž jen takové, které ve skutečnosti mohlo způsobiti poškození člověka, přehlíží, že v souzeném případě zjišťuje soud zejména, že obžalovaný Emanuel K. házel kameny po Josefu a Adolfu V-ových, že svědkyně Antonie V-ová, která teprve ke konci výstupu vyšla před dům, slyšela dopadati kameny na zem a kameny ty pak na cestě i na poli také sebrala, skutečnosti to, odůvodňující závěr, že tu bylo nejen konkrétní ohrožení tělesné bezpečnosti lidí, nýbrž i že obžalovaný jako zdravý a soudný muž musel poznati, že z jeho jednání může vzejíti nebezpečí pro tělesnou bezpečnost obou V-ových bez ohledu, házel-li z větší či menší vzdálenosti, ježto při házení kameny po určitých osobách nelze nikdy vyloučiti, že mohou býti zasaženy.

Čís. 3614.

Subjektivní skutková podstata zločinu § 15 čís. 3 zák. na ochranu republiky nevyžaduje přímé vybízení, stačí již pouhé (nepřímé) podněcování k vojenskému zločinu, působení na vůli nebo na cit neurčitého počtu lidí, jímž nepřímá má býti vyvoláno rozhodnutí porušiti zákon.

Pokud sem spadá přednášení básně, vybízející k vojenským zločinům osobou mladistvou.

(Rozh. ze dne 5. října 1929, Zm II 100/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 31. ledna 1929, jímž byla obžalovaná podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěna z obžaloby pro zločin podle § 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a ní rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. Jest jí v tom i onom směru přiznati oprávnění. Nalézací soud odůvodňuje zprošťující rozsudek v první řadě takto: »Subjektivním znakem skutkové podstaty zločinu podle § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep. jest úmysl, který předpokládá, že pachatel jednal k tomu cíli, by způsobil porušení zákona, které jest v odst. 3 § 15 zák. uvedeno. V úvaze, že obžalované